

Lezingencyclus over ouder worden en het leven zin geven

“Wind is niet te beïnvloeden, wel de stand van je zeilen”

LEIDEN - Woensdag 28 november jongstleden vervolgden enkele kerken in Leiden-Zuidwest in de Parelvisser hun lezingencyclus voor ouderen. Jacinta van Harteveld en Carolien Devilee verzorgden ondersteund met tekst en muziek een ontmoeting over loslaten. Corrie van den Berg, een dame van zeer respectabele leeftijd uit de Apollolaan, vertelt wat ze daar beleefde en hoe ze naar het leven kijkt. Haar lijfspreuk: ‘Hoe de wind waait kun je niet beïnvloeden, wel de stand van je zeilen’, ademt uit elk detail van haar verhaal.

door Eddo Velders

Van den Berg: “Geweldig, interessant en leerzaam zijn woorden die bij me opkomen als ik denk aan de bijeenkomst in de Parelvisser. Die mevrouw sprak volstrekt geen onzin en kon zich heel goed inleven in de situatie van de aanwezigen. Zonder dat ze die kende overigens. En ook de muziek raakte me. Chopin is mijn lievelingscomponist. Prachtig hoe teer de pianiste de muziek vertolkte. Ik voelde me direct thuis zonder dat ik veel mensen kende. In een klein intiem moment met de spreekster vertelde ik over mijn situatie. En ik greep ook direct de gelegenheid aan om mijn waardering aan haar uit te spreken: dank, u heeft me iets gegeven waar ik mee verder kan.”

“Bijna drie jaar geleden overleed mijn man en kort daarna werd onze enige zoon zeer ernstig ziek. Heel verdrietig na ruim 65 jaar samen. Ik voel nog elke dag het gemis. Ik ben niet boos en vraag me niet af waarom dit mij allemaal is overkomen. Ik ben gelukkig ook niet eenzaam. Als ik genoeg lucht heb loop ik elke dag met mijn rollator naar de Hoogvliet. Ik word blij als ik mensen tegenkom. Ik maak makkelijk contact, dat helpt. Na een paar keer dag zeggen ontstaat er soms een sfeer dat ik kan vertellen wat mij bezighoudt en hoor ik dat ook van de ander. Zo ken ik in de buurt en in de flat inmiddels een aantal mensen. Het initiatief van Radius ‘Weduwe voor weduwe’ heeft me een prachtige vriendin opgeleverd. Het lijkt wel of we zussen zijn. Zij

Ooievaars op de Apollolaan op een zonnige dag (Foto: pr/Annelies van den Boogaard).

al een keer gebeurd dat ik voor vier mensen eten heb gemaakt. Het lijkt wel een afhaalchinese hier.”

“Ik wil geen foto van mezelf in de krant. Een veel te oude kop. Wat je wel moet doen is die foto van de ooievaars hier beneden plaatsen. Prachtig hoe deze sierlijke beesten elke dag over ons grasveld lopen. Een mooie zonnige foto in deze

donkere dagen. Als ik daarnaar kijk word ik blij. Net zoals van alle mensen die bij mij langskomen of bellen. Ik schrijf al die namen op in mijn schriftje. En als ik soms een rotmoment heb, dan blader ik het door en tel mijn zegeningen: wat fijn dat al die mensen aan mij denken. Wat een bofkont ben ik. Dat heb ik allemaal gekregen”. ●

